

Arrest

nr. 112 220 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. POPULAIRE loco advocaat B. SCHELSTRAETE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine afkomstig uit Tbilisi (Georgië). U bent 20 jaar lang, ononderbroken, ambtenaar geweest. U werkte als hoofdspecialist bij het Agentschap voor de Sociale Dienst van de regio Isani-Samgori. Uw taak bestond uit het uitbetalen en berekenen van sociale uitkeringen en pensioenen. Vanaf de Rozenrevolutie in 2003 werden ambtenaren (in de regio Isani-Samgori) allen vanzelfsprekend lid van de Nationale Beweging. U was lid van de Nationale Beweging van 2003 tot oktober 2008 en werkte voor de Nationale Beweging als coördinator. Uw taak bestond uit het opnemen van kiezersregistraties voor een toegewezen kiesdistrict en het nakijken van de aanwezigheden op de kiezerslijsten. Bovendien maakte u ook propaganda, keek u peilingen na en telde u de stemmen in het kiesbureau van Isani-Samgori tijdens de laatste

presidentsverkiezingen in 2008. In deze periode was u reeds aanhanger van Nino Burdjanadze. U bleef trouw aan Nino Burdjanadze toen zij in de radicale oppositie stapte in 2008 en sinds oktober 2008 bent u lid van de Democratische Beweging-Verenigd Georgië. U kende problemen met de Georgische autoriteiten toen u op 26 mei 2009 –de dag van de onafhankelijkheid- werd gearresteerd. U werd bij deze arrestatie twee à drie dagen vastgehouden op het politiekantoor. Uw advocaat, T. O. (...), kon u vrij krijgen. Hierdoor kreeg zij later dreigtelefoontjes. Ook u kreeg dreigtelefoontjes zowel op uw gsm als op uw vaste telefoon. Thuis, na een schooldag, werd zelfs één van uw dochters uit het huis gelokt via de telefoon. Zij werd namelijk opgebeld door een persoon die zich voordeed als iemand van het schoolpersoneel. Deze persoon vroeg haar om terug te keren naar school opdat haar leerkracht haar ergens naartoe zou sturen. Op haar weg naar school werd gepoogd haar te ontvoeren. Zij werd enkele meters verderop weer uit de wagen gezet. Eind februari 2010 kende u problemen met K. S. (...) – regionaal voorzitter van de Nationale Beweging in de regio Isani-Samgori. Hij vroeg u om naar zijn kantoor te komen, wat u ook deed. Daar vroeg hij u om documenten te stelen met informatie over de Democratische Beweging. Kort hierna kwam S. (...) naar uw kantoor. Hij vertelde u dat u er spijt van zou krijgen indien u de map met documenten niet zou stelen en hij vroeg u ook naar bepaalde privileges zoals hij voordien reeds deed. Hij vroeg u om diensten en privileges op het vlak van pensioenen of andere zaken. Zo vroeg hij u om pensioenen uit te betalen aan personen die de pensioenleeftijd nog niet hadden bereikt. Ongeveer één week nadat u S. (...) bezocht op zijn kantoor ofwel op 1 maart 2010, werd u ontslagen. Uw ontslag werd geregeld door S. (...) zelf. Later, in november 2010, werd u door drie onbekenden ontvoerd in opdracht van S. (...). U werd 's avonds toen u vanuit de stad naar huis terugkeerde in een wagen geduwd en naar een bos gebracht. Daar werd u geslagen, geschopt en bedreigd met de dood, met verkrachting en met de dood van uw kinderen. Bovendien werd u bij de keel vastgegrepen en werd u vastgebonden. Er werd van u geëist dat u de documenten waarvan hoger sprake, zou stelen en u uw partij zou bespioneren in opdracht van de Nationale Beweging. U verloor het bewustzijn in het bos en werd de volgende ochtend teruggevonden door een schapenhoeder. U belde even later uw advocate op. Zij kwam u ophalen en jullie gingen vervolgens naar haar huis. Hierop ging u naar het dorp Phuti (regio Zestaphoni) waar u onderdook bij uw oom tot aan uw vertrek naar België. Tijdens uw verblijf in Phuti verplaatste u zich naar Tbilisi voor het afhalen van uw internationaal paspoort, uw geboorteakte en de geboorteaktes en identiteitskaarten van uw dochters bij de officiële instanties. Op 26 mei 2011 nam u deel aan een betoging op de Rustavelilaan in Tbilisi. U had de taak gekregen betogers uit het Zestaphonidistrict en omliggende dorpen naar Tbilisi te brengen. U en andere betogers werden tijdens de protestactie door de oproerpolitie beschoten met rubberen kogels, geslagen met matrakken, omsingeld en in een hoek gedreven. U was verplicht om de stroom van betogers te volgen richting het Rustavelitheater. Voordat u aan het theater kwam, zag u S. (...). Het was voor u moeilijk om te raden wat hij op dat moment vertelde aan een politiemedewerker waarmee hij praatte. U deed een hoofddoek om opdat hij u niet zou opmerken en opdat u niet zou gefilmd worden door de bewakingscamera's. U ging binnen in het theater en verstopte zich achter een drankautomaat. U verloor er het bewustzijn, mogelijk door het traangas dat werd gebruikt om de betogers uit elkaar te drijven. Dankzij het feit dat u in het theater schuilde, werd u die dag niet gearresteerd. Na deze gebeurtenissen van 26 mei 2011 en nadat u had gezien dat uw rechtstreekse vijand, K. S. (...), met de politie sprak, besloot u Georgië te ontvluchten.

Samen met uw twee dochters nam u het vliegtuig op de internationale luchthaven van Tbilisi op 17 september 2011 en vloog naar Brest (Belarus). Vanuit Brest vertrok u op 19 september 2011 met een personenwagen. U kwam aan in België op 20 september 2011 en diende een asielaanvraag in op 1 december 2011.

In november 2012 nam u in Brussel deel aan een conferentie in het Sheraton hotel. Op deze conferentie sprak Georgisch premier Bidzina Ivanishvili. Op de vraag die hem werd gesteld over een mogelijke terugkeer naar Georgië voor Georgische staatsburgers zonder wettelijke verblijfsstatus en asielzoekers, antwoordde Ivanishvili dat de politieke situatie in Georgië verergerd was sinds de parlementaire verkiezingen van oktober 2012 en hij voor de komende 15 jaar geen garanties kon geven op verbetering noch kon hij garanderen dat deze personen zouden kunnen terugkeren naar Georgië.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw rijbewijs (dd. 27.12.2006), een kopie van uw internationaal rijbewijs (dd. 06.09.2011), uw geboorteakte (dd. 26.07.2011), uw identiteitskaart (dd. 26.06.2009), de geboorteakte (dd. 26.07.2011) en identiteitskaart (dd. 29.07.2011) van uw dochter T. K. (...) (O.V. 6.922.991), de geboorteakte (dd. 26.11.2009) en identiteitskaart (dd. 29.07.2011) van uw dochter S. K. (...) (O.V. 6.922.991), uw rechtendiploma van de hogeschool (dd. 06.07.1990), uw diploma van het Instituut voor Economie en Humane Wetenschappen van Tbilisi ter toekenning van de graad van advocaat (dd. 15.10.1997), uw arbeidsboekje, uw ontslagbrief (dd. 15.03.2010) en bijhorende vertaling, een brief van uw werkgever (dd. 15.03.2010) en bijhorende vertaling, een brief ter aanstelling van uw Georgische advocaat T. O. (...) (dd. 10.09.2011) en bijhorende vertaling, 2 internetartikels over de activiteiten van

de Democratische Beweging in 2009 en 2011, een brief ondertekend door de secretaris-generaal van de Democratische Beweging waarin hij verzoekt u politiek asiel te verlenen (zonder datum) en bijhorende vertaling en een kopie van een lijst uitgegeven door de Democratische Beweging met namen van vermiste of gearresteerde personen of personen die een gevangenisstraf kregen sinds de gebeurtenissen van 26 mei 2009 (dd. 8.12.2011). Ten slotte legde u nog de overlijdensakte van uw broer voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u, die sinds oktober 2008 lid bent van de Democratische Beweging-Verenigd Georgië, in uw land ernstige problemen kende met K. S. (...), de regionale voorzitter van de Nationale Beweging in de regio Isani-Samgori, en met andere medewerkers van de Nationale Beweging die onder zijn bevel stonden (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 4). Zo zetten zij u onder morele en fysieke druk om informant te worden voor hun partij. Bij een terugkeer naar Georgië vreest u het slachtoffer te worden van wraak of van bedreigingen komende van de Nationale Beweging (CGVS II, p. 16).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er om onderstaande redenen niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt meer dan eens dat uw deelname aan de betoging van 26 mei 2011, waar u uw belager S. (...) zag die een politiemedewerker sprak en hem het bevel gaf u te vernederen, voor u de spreekwoordelijke druppel was die u deed besluiten uw land te verlaten (CGVS I, p. 5, CGVS II, p. 2, 3, 4, 6, 8 en 9 en CGVS III, p. 7). U zou mensen hebben aangespoord om op die dag vanuit het district Zestaphoni naar Tbilisi af te zakken om er deel te nemen aan een betoging van de oppositie. U zou vervolgens zelf ook hebben deelgenomen aan de betoging, waar u samen met andere betogers door de politie werd beschoten, geslagen en omsingeld. Uw verklaringen in deze vallen echter niet te rijmen met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U gaf immers duidelijk aan dat de betoging waaraan u deelnam in de namiddag van 26 mei 2011, op de dag van de onafhankelijkheid, begon en diezelfde avond tegen 23 uur à 24 uur werd uiteengedreven door de ordediensten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier, blijkt echter dat de manifestaties onder leiding van Burjanadze in Tbilisi slechts duurden tot 25 mei 2011 omdat de toelating voor deze manifestaties slechts liep tot die dag om middernacht. Tegen 11 uur 's ochtends op 26 mei 2011 kon de militaire parade die voor de dag van de Onafhankelijkheid door de autoriteiten gepland was, gewoon doorgaan en was er geen sprake meer van enige betogingsactiviteit door de oppositie. In de nacht van 25 op 26 mei 2011, kort na middernacht, rukten de eenheden van de oproerpolitie uit om de manifestatie, die op dat moment nog aan de gang was, op brutale wijze uiteen te slaan. U stelde daarentegen meermaals dat de protestactie plaatsvond op 26 mei 2011 (in de namiddag) en in de nacht van 26 op 27 mei 2011 werd uiteengedreven (CGVS I, p. 5, CGVS II, p. 2, 3, 4, 6, 8 en 9 en CGVS III, p. 7). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u op die dag hardhandig zijn aangepakt en uw belager S. (...) gezien hebben die u bedreigde, wat voor u de rechtstreekse aanleiding vormde om uw land te verlaten. Hierdoor wordt meteen ook de geloofwaardigheid van uw politieke inzet (u verklaarde immers dat u in opdracht van uw partij mensen had aangezet om op 26 mei 2011 in Tbilissi te gaan betogen) op fundamentele wijze ondermijnd.

Bovendien legde u geen enkel overtuigend bewijs neer waarmee u uw lidmaatschap van de Democratische Beweging-Verenigd Georgië vanaf oktober 2008 kon staven, waardoor er verder ernstige twijfels rijzen over uw verklaarde lidmaatschap. U legde weliswaar een brief voor, uitgegeven door de Democratische Beweging. U stelde dat deze brief bevestigt dat u partijlid bent geweest, dat u onder druk werd gezet door uw tegenstanders, dat u twee dagen werd vastgehouden en op een lijst staat van personen die vermist zijn sinds de gebeurtenissen van 26 mei 2009 (zie infra). In dit document staat dat u een actief lid bent van de Democratische Beweging-Verenigd Georgië. Daarnaast verzoekt de ondertekenaar van deze brief dat u politiek asiel zou worden verleend (CGVS I, p. 12-13). Afgezien van het feit dat dit document geenszins de problemen die u kende omwille van uw verklaarde politieke engagement aantoont, kan er om onderstaande redenen ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit ervan. Zo valt reeds met het blote oog te zien dat dit document een kleurenkopie is. Bovendien is dit document, merkwaardig genoeg, niet gedateerd. Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat het soms wel gebeurt dat op de bladzijde met hoofding van een staatsdienst geen datum vermeld staat. Doorgaans moet de datum wel vermeld worden, maar u maakte al mee dat op documenten die u zelf in handen kreeg geen datum vermeld stond (CGVS II, p. 12). Daargelaten dat deze brief niet van een overheidsdienst, maar wel van uw partij zou uitgaan, overtuigt dit antwoord niet. Het is trouwens opvallend dat u uw lidkaart van uw partij niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw lidkaart op het ogenblik dat u op uw werk ontslagen werd in de schuif van uw bureau had laten liggen en dat deze, toen u enkele dagen later terug naar kantoor ging om uw

spullen op te halen, samen met andere documenten weggegooid was (CGVS III, p. 5). Gelet op de ernstige problemen die u op uw werk zou hebben gekend net omwille van uw lidmaatschap van de partij Democratische Beweging-Verenigd Georgië, wekt het verbazing dat u uw partijlidkaart in uw schuif op kantoor zou hebben bewaard. Toen u hiermee werd geconfronteerd, zei u merkwaardig genoeg dat u hier niet over had nagedacht (CGVS III, p. 6). Zij overigens opgemerkt dat u daarnaast evenmin enig begin van bewijs voorlegde van uw lidmaatschap van de Nationale Beweging van 2003 tot oktober 2008, noch van uw activiteiten als coördinator voor deze partij (CGVS I, p. 6 en 10). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde politieke engagement en de problemen die u hierdoor zou hebben gekend nog verder aangetast.

U legde verder ook nog een lijst voor met daarop namen van personen die problemen kenden met de Georgische autoriteiten na de gebeurtenissen van 26 mei 2009. Deze personen zijn vermist, kregen een gevangenisstraf of werden opgespoord door de Georgische autoriteiten. Deze lijst werd volgens uw verklaringen uitgegeven door de Democratische Beweging-Verenigd Georgië en gepubliceerd in de Georgische pers (CGVS I, p. 12-13, 14; CGVS II, p. 13). Ook wat betreft dit document rijzen echter twijfels over de authenticiteit ervan. Geconfronteerd met het feit dat op deze lijst de hoofding van de uitgevende instantie niet wordt vermeld met adres, benaming en contactgegevens en dat het dus een eenvoudig Word-document betreft zonder enige aanwijzing van de bron, antwoordde u dat deze lijst een kopie is en dat u het origineel niet kunt verkrijgen. Ook stelde u deze lijst per e-mail te hebben verkregen en het originele document nooit gezien te hebben. Deze lijst werd volgens uw verklaringen gepubliceerd in de Georgische pers, maar u kon niet zeggen in welke krant of tijdschrift dit het geval was (CGVS II, p. 13 en CGVS I, p. 14). Het feit dat bovenvermelde essentiële gegevens ontbreken, maakt dat aan dit document nog weinig objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Bovendien waren uw verklaringen over de manier waarop u dit document verkreeg tegenstrijdig. Tijdens uw gehoor op het CGVS van 7 februari 2013 verklaarde u dat uw advocaat in Georgië, T. O. (...), dit document verkreeg bij uw partij, hiervan een kopie maakte en het u later doorstuurde per e-mail (CGVS I, p. 4-5, 13). Tijdens uw gehoor van 11 maart 2013 verklaarde u dan weer dat u deze lijst verkreeg van L. S. (...). Zij is ambtenaar en zou de lijst gevonden hebben in een bibliotheek. Mogelijk is zij naar de partij geweest en heeft ze daar een kopie van de lijst gevraagd. Vervolgens heeft zij u de lijst doorgestuurd per e-mail (CGVS II, p. 13). Geconfronteerd met uw opvallend verschillende verklaringen over de manier waarop u deze lijst verkreeg, zei u dat u tijdens uw gehoor van 7 februari 2013 had verklaard dat uw Georgische advocaat u had geholpen bij het verkrijgen van veel documenten, maar dat u tijdens het gehoor van 7 februari 2013 niets werd gevraagd over de rol die uw advocaat had gespeeld bij het verkrijgen van desbetreffende lijst. U werd vervolgens nogmaals geconfronteerd met het feit dat u tijdens het gehoor van 7 februari 2013 op de vraag "Van waar hebt u die lijst?" zelf spontaan had geantwoord dat uw advocaat deze had gehaald bij uw politieke partij. Hierop antwoordde u dat u zeer goed weet dat u veel documenten verkreeg van uw advocaat. U vervolgde dat L. (...) uw buurvrouw is en op ieder moment dat u haar opbelt en haar om een document vraagt, ze dat kan verkrijgen en u later de documenten bezorgt (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met uw letterlijke verklaringen tijdens het gehoor van 7 februari 2013 over de rol van uw advocaat bij het verkrijgen van desbetreffende lijst, antwoordde u dat u tijdens het gehoor van 7 februari 2013 zenuwachtig was en dat u niet weet wie precies dit document heeft afgehaald. Verder stelde u dat uw advocaat dit document had verkregen maar dat u waarschijnlijk bedoelde dat L. S. (...) het aan uw advocaat had doorgegeven (CGVS II, p. 14). Het is echter niet aannemelijk dat u niet éénduidig kunt vertellen wie u dit document precies bezorgde en waar deze lijst precies vandaan komt. Er kan namelijk van u verwacht worden dat u coherente informatie verschaft over de herkomst van dit document, waarmee u immers wil aantonen dat u omwille van uw politieke engagement in uw land ernstig vervolgd werd. Bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid dan ook overeind staan, te meer u na uw laatste confrontatie uw verklaringen gewoon aanpaste. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt om bovenstaande redenen dan ook verder aangetast.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u vreest terug te keren naar Georgië omdat medewerkers van de Nationale Beweging uzelf en uw kinderen zullen doden. Zelfs indien de Nationale Beweging de volgende presidentsverkiezingen zou verliezen, zal men u blijven bedreigen en wraak op u nemen (CGVS II, p. 16). Verder stelde u dat de rechtbank in Georgië tot president Saakashvili behoort. Bovendien verklaarde u dat er momenteel in Georgië twee overheden zijn die tegenover elkaar staan; president Saakashvili en zijn aanhangers zullen alles doen om hun eigen belangen te verdedigen en daarvoor zullen ze het volk gebruiken (CGVS II, p. 15). Afgezien van het feit dat hierboven reeds werd aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde politieke inzet en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend, blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, dat de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 heeft gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige

National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement. Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren. Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevenden binnen de politie en veiligheidsdiensten. Gezien de loyaliteit en dichte samenwerking tussen de Democratische Beweging-Verenigd Georgië en de coalitie Georgian Dream in de aanloop naar de parlementaire verkiezingen, gezien de gemeenschappelijke standpunten tussen deze twee partijen en ook gezien de dichte samenwerking tussen Nino Burdjanadze en Bidzina Ivanishvili (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u op dit moment, bij terugkeer naar Georgië, nog enige vervolging te vrezen zou hebben vanwege de autoriteiten van uw land omwille van uw (overigens niet aangetoonde) lidmaatschap bij de Democratische Beweging-Verenigd Georgië. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat de Georgische autoriteiten de radicale oppositie die de manifestaties in mei 2011 organiseerde niet langer viseert en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat aanhangers van deze partijen actueel omwille van hun steun aan deze partijen door de autoriteiten nog onder druk zouden worden gezet. Ook indien men in het verleden door de autoriteiten werd geregistreerd in het kader van deelname aan een oppositieactiviteit, geeft dit bij terugkeer geen aanleiding tot problemen met de autoriteiten. Zelfs indien u bij terugkeer alsnog opnieuw problemen zou kennen met uw vroegere belagers, individuele medewerkers van de Nationale Beweging, moet benadrukt worden dat u gezien bovengenoemde hervormingen in dat geval op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen.

U haalde tijdens uw gehoor van 11 maart 2013 nog een uitspraak aan van Georgisch premier Bidzina Ivanishvili die hij deed tijdens zijn staatsbezoek aan België in november 2012. U verklaarde dat hem tijdens een conferentie in Brussel gevraagd werd naar de slaagkansen van een mogelijke terugkeer naar Georgië voor Georgische asielzoekers en Georgiërs die geen wettelijk verblijfsstatuut hebben. Ivanishvili zou hierop geantwoord hebben dat de situatie in Georgië sinds de parlementaire verkiezingen van oktober 2012 is verslechterd en hij niet kan garanderen dat deze personen kunnen terugkeren, noch dat de politieke situatie in Georgië in de komende 15 jaar zal verbeteren (CGVS II, p. 15). Welnu, dit is een ongefundeerd bewering die u op geen enkele wijze met documenten kon staven. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat deze uitspraak niet strookt met Ivanishvilis algemene ideeën over Georgië. Integendeel, Ivanishvili zou de Georgiërs van de diaspora juist aanmoedigen om in Georgië te investeren. Specifiek hiervoor werden zelfs maatregelen getroffen zoals de oprichting van een fonds. Hierdoor kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou Ivanishvili Georgiërs die in het buitenland asiel hebben gevraagd of niet over een verblijfsvergunning beschikken hebben afgeraden om terug te keren naar hun land.

Ten overvloede kan nog gewezen worden op een heel aantal tegenstrijdigheden dat werd vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen op het CGVS enerzijds en tussen uw verklaringen op het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) anderzijds waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen onderuit wordt gehaald.

Aangaande het moment waarop u na uw ontvoering Tbilisi verliet, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u omwille van uw problemen op 20 december naar Phuti verhuisd bent (CGVS I, p. 4), terwijl u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS eerst zei dat u op 20 november 2010, op de dag van uw ontvoering, Tbilisi heeft verlaten om even later dan weer te zeggen dat u Tbilisi op 20 december 2010 heeft verlaten (CGVS II, p. 7 en 8). In ditzelfde verband is het hoogst merkwaardig dat u zich, gezien de ernst van de door u aangehaalde ontvoering van uw oudste dochter, niet zou herinneren wanneer dit precies gebeurde. U zei tijdens uw tweede gehoor op het CGVS immers dat u niet wist of deze ontvoering plaatsvond voor of na uw eigen ontvoering op 20 november 2010. Aangezien u verklaarde meteen na uw eigen ontvoering ondergedoken te hebben geleefd in Phuti, is het niet geloofwaardig dat u niet meer weet of dit zwaarwichtige feit, namelijk de ontvoering van uw oudste dochter, zich voor of na uw eigen ontvoering en daaropvolgend vertrek uit Tbilisi voordeed (CGVS II, p. 7 en 8). Tijdens uw derde gehoor op het CGVS verklaarde u dat de ontvoering van uw oudste dochter in november of december 2010 plaatsvond, voordat u het land verliet (CGVS III, p. 10). Gezien deze

gebeurtenis korte tijd voor uw vertrek uit het land plaatsgreep, is het niet aannemelijk dat u dit incident slechts bij benadering in de tijd kon situeren (en dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld uw ontslag dd 1 maart 2010). In tegenstelling tot uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, kon u zich tijdens uw laatste gehoor op het CGVS dan weer wel herinneren dat de ontvoering van uw oudste dochter gebeurde na uw eigen ontvoering (CGVS III, p. 10). Wat uw eigen ontvoering aangaat, is het trouwens opvallend dat u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zei dat u ontvoerd werd toen u van uw werk op weg was naar huis (CGVS II, p. 5), terwijl u tijdens uw derde gehoor op het CGVS zei dat u toen in de stad was geweest, zich niet herinnerde wat u er gedaan had en sinds 1 maart 2010, de dag waarop u werd ontslagen, nooit meer gewerkt had (CGVS III, p. 3-4).

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw ouders kenden na uw vertrek uit Georgië als gevolg van uw problemen. Ook zij werden onder druk gezet; het restaurant van uw vader werd door de overheid afgenomen en ook de koeien en andere dieren op zijn boerderij werden allemaal vergiftigd (CGVS I, p. 3-4), aldus uw verklaringen tijdens het gehoor van 7 februari 2013 op het Commissariaat-generaal. Tijdens uw gehoor van 11 maart 2013 verklaarde u eveneens dat het restaurant van uw ouders werd afgenomen door S. (...). U verklaarde ook dat de boerderij van uw ouders werd verbrand of "vernederd". Toen u werd gevraagd wat u bedoelde met "vernederd", verklaarde u dat uw ouders ongeveer 20 koeien hadden en dat u denkt dat de koeien werden gestolen. U werd vervolgens gevraagd of er nog andere zaken gebeurden met de koeien op de boerderij, waarop u antwoordde dat u zich dit niet meer herinnerde. Geconfronteerd met uw verklaringen dd 7 februari 2013 als werden de koeien van uw ouders vergiftigd, verklaarde u, merkwaardig genoeg, het zich niet meer te herinneren. U zei dat u misschien gezegd had dat ze vergiftigd werden, maar u nu op elk woord let (CGVS II, p. 16). Gezien u op het gehoor van 7 februari 2013 duidelijk verklaard had dat de koeien van uw vader (en ook andere dieren) werden vergiftigd, kan er van u verwacht worden dat u ook hierover op een volgend gehoor éénduidige verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is. Deze tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind staan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast werd ook een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw verklaringen op het CGVS enerzijds en die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) anderzijds. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat u precies deed, met name waar u naartoe ging, na het incident in het bos. Op de DVZ verklaarde u dat u na uw ontvoering in het bos naar huis terugkeerde (Vragenlijst CGVS, 07.02.2012, punt 3.5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 maart 2013 verklaarde u dat u na het incident in het bos naar het huis van uw advocaat, T. O. (...), ging, vervolgens naar Phuti werd gebracht door uw oom en ook naar de politie ging (CGVS II, p. 6). Toen u hierop werd gevraagd of u na het incident in het bos ook nog naar een andere plaats was gegaan afgezien van het huis van uw advocaat en de politie, verklaarde u dat u van het bos onmiddellijk naar Phuti ging met uw oom. Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ dat u na het incident in het bos naar huis terugkeerde, antwoordde u dat de specifieke vraag "wanneer ben je naar Phuti vertrokken" u niet werd gesteld. U vervolgde dat het kon dat u naar huis was geweest, maar slechts voor eventjes, waaraan u toevoegde dat dit echter onmogelijk was omdat er maar een afstand van 20 meter is tussen uw huis en het politiekantoor en u dus nooit naar huis zou zijn gegaan. Maar mogelijk ging u toch naar huis, aldus uw verklaringen (CGVS II, p. 7). Daar u na confrontatie uw verklaringen gewoon aanpaste en opnieuw wijzigde, blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind staan. U verklaarde op de DVZ verder dat u thuis na uw ontvoering nog telefonische bedreigingen ontving die uw kinderen ook hoorden (Vragenlijst CGVS, 07.02.2012, punt 3.5), wat uiteraard onmogelijk is indien u na uw ontvoering niet meer naar uw huis bent teruggeweest.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop u na uw ontvoering naar huis ging of naar het huis van uw advocate. Zo verklaarde u op de DVZ dat u (pas) aan het einde van de dag waarop u ontvoerd werd terug naar huis ging (Vragenlijst CGVS, 07.02.2012, punt 3.5), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u 's avonds werd ontvoerd en 's ochtends door (een) schapenhoeder(s) werd gevonden, die u hielp(en) door te bellen naar uw advocate, bij wie u die dag tussen 11 en 13 uur verbleef (CGVS II, p. 5-6 en CGVS III, p. 9). Toen u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat uw gehoor op de DVZ kort was en er u niet naar de uren werd gevraagd, u nooit alleen naar huis zou hebben kunnen gaan en u niet weet wat u toen bedoelde met "laat", het einde van de dag (CGVS III, p. 9). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid of u op het einde van de dag waarop u ontvoerd werd naar huis of elders ging, dan wel of dit pas de volgende ochtend het geval was geenszins op.

Gezien uw vrees voor de medewerkers van de Nationale Beweging, die volgens uw verklaringen goed vertegenwoordigd waren bij de autoriteiten, is het daarenboven merkwaardig dat u, die verklaarde na het incident in het bos in november 2010 en dus in de periode dat u ondergedoken leefde in Phuti (regio Zestaphoni) voorzichtig te zijn geweest en er alles aan deed om niet de aandacht te vestigen op u, zich meer dan eens persoonlijk begaf naar de officiële instanties van uw regio Isani-Samgori voor

de aanvraag en het afhalen van uw internationaal paspoort, uw geboorteakte, de identiteitskaarten van uw twee dochters en de geboorteakte van uw dochter T. (...) (CGVS I, p. 11-12, 15-16). Dit ondermijnt uw vrees voor vervolging op bijkomende wijze aangezien het feit dat u in contact komt met de autoriteiten die u net zouden vervolgen niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

Aangaande uw reisroute verklaarde u te hebben gereisd met uw internationaal paspoort dat in Brest werd afgenomen door de smokkelaar die u naar België bracht. U liet uw paspoort achter bij uw smokkelaar omdat de persoon die u had voorgesteld aan deze smokkelaar u had verteld dat u naar de smokkelaar moest luisteren. Bovendien voelde u zich verloren en verstrooid. U wist niet wat te doen en u verkeerde in een moeilijke situatie met uw jonge kinderen, aldus uw verklaringen (CGVS I, p. 14, 16). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, aangezien er kan worden verwacht dat u een dergelijk belangrijk document, zoals uw internationaal paspoort, tijdens de reis zorgvuldig bijhoudt. Bijgevolg rijst het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de manier waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Hierdoor wordt tevens uw algehele geloofwaardigheid aangetast.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat u in België aankwam op 20 september 2011 en pas een asielaanvraag indiende op 1 december 2011. U wachtte met andere woorden meer dan twee maanden alvorens een asielaanvraag in te dienen. U stelde dat u na uw aankomst in België werd opgevangen door een Georgisch koppel. Ook verbleef u op verschillende plaatsen, was u ziek en voelde u zich psychologisch niet goed. U wist niet wat te doen noch wist u wat "asiel" betekende. U wist evenmin waar u asiel kon vragen. Pas later hoorde u van een advocaat dat u asiel diende aan te vragen (CGVS I, p. 17-18). Aan deze uitleg kan maar weinig geloof worden gehecht. Er zijn immers tal van mogelijkheden om te weten te komen waar men in België asiel kan vragen. Dergelijke houding doet dan ook vragen rijzen over uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming, kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich na zijn aankomst zo snel mogelijk informeert over de mogelijkheid om asiel aan te vragen. Ook legde u geen medisch of psychologisch attest neer waarmee u uw verklaarde gezondheidsproblemen (CGVS I, p. 17, 18) die u kende in de periode na uw aankomst in België, kon staven. Deze gezondheidsproblemen kunnen dan ook niet worden ingeroepen voor het verantwoorden van uw laattijdige asielaanvraag.

Wat betreft de in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten, moet worden opgemerkt dat de kopie van uw rijbewijs, de kopie van uw internationaal rijbewijs, uw geboorteakte, uw identiteitskaart, de geboorteakte en identiteitskaart van uw dochter T. K. (...), de geboorteakte en identiteitskaart van uw dochter S. K. (...), uw rechtendiploma van de hogeschool, uw diploma van het Instituut voor Economie en Humane Wetenschappen van Tbilissi ter toekenning van de graad van advocaat en uw arbeidsboekje persoonsgegevens en gegevens over uw studies en uw werk bevatten die hier niet worden betwist. De overlijdensakte van uw broer bevestigt zijn overlijden op 24-jarige leeftijd, volgens uw verklaringen als gevolg van de oorlogshandelingen waarvoor hij in 1993 werd ingezet, maar houdt geen verband met de redenen waarom u uw land ontvluchtte (CGVS I, p. 10). Bijgevolg kunnen deze documenten bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uit de door u voorgelegde ontslagbrief en brief van uw werkgever (documenten 12 en 13 in groene mapje) die beide dateren van 15 maart 2010 blijkt dat u werd ontslagen op 1 maart 2010 op basis van een bevel/beslissing nr 15 van 30/04/2010, wat ernstige vragen oproept over de waarde van deze documenten. De 2 internetartikels over de activiteiten van de Democratische Beweging in 2009 en 2011 bevatten algemene informatie over de Georgische politieke situatie tijdens deze twee jaren. Aangezien u zelf aangaf niet te worden vernoemd in deze artikels (CGVS II, p. 12), kunnen deze documenten geen ander licht werpen op uw verklaarde persoonlijke problemen. De brief dd 10/09/2011, oftewel één week voor uw verklaarde vertrek, ter aanstelling van uw Georgische advocaat T. O. (...), is hoogstens een aanduiding van uw relatie met deze advocaat, niets meer, maar ook niets minder. De brief van de Democratische Beweging met het verzoek u politiek asiel te verlenen en de kopie van de lijst uitgegeven door de Democratische Beweging werden reeds hoger besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het “*Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling*”, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in samenhang genomen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 5 en 10 EVRM, in samenhang genomen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat zij vreest voor haar leven en dat van haar kinderen en zij stelt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat zij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partij benadrukt dat haar lidmaatschap van de politieke oppositiepartij Democratische Beweging-Verenigd Georgië niet enkel tot verbale bedreigingen leidde, doch ook tot fysieke bedreigingen. Verzoekende partij stelt dat zij zelfs werd ontvoerd en mishandeld, en dat men zelfs één van haar kinderen trachtte te ontvoeren. Het is duidelijk dat zij gevisieerd wordt door de regionale voorzitter van de Nationale Beweging. Deze persoon wou via haar informatie en documenten over haar politieke partij bemachtigen. Nadat zij dit weigerde te doen, was het hek van de dam. Verzoekende partij stelt dat zij werd ontslagen, bedreigd en ontvoerd. Zij had dan ook geen andere keuze dan te vluchten uit Georgië en asiel aan te vragen in België. Verzoekende partij legt ook nog uit hoe haar ouders na haar vertrek onder druk werden gezet.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat haar verklaringen over haar deelname aan de betoging van 26 mei 2011 niet strookt met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen dat de betogingen waaraan zij deelnam wel degelijk hebben plaatsgevonden in de namiddag van 26 mei 2011 en dat deze betogingen doorgingen tot middernacht. Verzoekende partij erkent dat bepaalde manifestaties inderdaad reeds op 25 mei 2011 hardhandig door de politie werden uiteengedreven, doch zij benadrukt dat het om officiële (toegelaten) betogingen ging. In dit verband verwijst verzoekende partij naar een nieuwsbericht (bijlage 6 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij licht verder toe dat er wel degelijk clandestiene betogingen plaatsvonden op 26 mei 2011, hetgeen logisch is, aangezien een nationale feestdag een ideaal forum is om een politiek standpunt tegen het aan de macht zijnde regime kracht bij te zetten.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in het (internet)nieuwsbericht dat verzoekende partij heeft bijgebracht hoofdzakelijk wordt gesteld dat de betogers de toelating hadden om op 25 mei 2011 tot middernacht een bijeenkomst te houden voor het parlement in Tbilisi en dat de betogers reeds een kwartier nadat de toelating was verstreken om 00u15 op hardhandige wijze door de politie werden uiteengedreven. Verzoekende partij meent dat zij aan de hand van deze informatie – die overigens overeenstemt met hetgeen verwerende partij in haar beslissing heeft vermeld – kan aantonen dat haar verklaringen over de betogingen op 26 mei 2011 wel degelijk stroken met de werkelijkheid. De betogingen die op 25 mei hebben plaatsgevonden waren immers officiële betogingen, terwijl de betogingen die de dag erna plaatsvonden “clandestiene” betogingen waren. De Raad kan deze argumentatie absoluut niet volgen. Het valt immers niet in te zien waarom “officiële” betogingen wel terug te vinden zijn in het nieuws, terwijl van de “clandestiene” betogingen dan geen melding zou zijn gemaakt in de media, te meer nu deze zogenaamde illegale betogingen zouden hebben plaatsgevonden op de nationale feestdag, volgens verzoekende partij het ideaal forum om een politiek standpunt kenbaar te maken. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkele objectieve informatie bij waaruit blijkt dat er op die dag effectief betogingen hebben plaatsgevonden in Tbilisi. De Raad blijft er dan ook bij dat aan de verklaringen van verzoekende partij als zou zij op die dag hardhandig zijn aangepakt en haar belager S. gezien hebben die haar bedreigde, geen geloof kan worden gehecht. De geloofwaardigheid van haar politieke inzet komt dan eveneens op de helling te staan.

2.2.6.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt om een overtuigend begin van bewijs neer te leggen waarmee zij haar lidmaatschap van de Democratische Beweging-Verenigd Georgië vanaf oktober 2008 kan staven, meent verzoekende partij dat zij wel degelijk haar lidmaatschap en haar engagementen binnen deze partij heeft kunnen aantonen. Zo heeft zij een schrijven bijgebracht van haar partij (bijlage 5 bij het verzoekschrift). De door verwerende partij gedane vaststellingen dat het om een kleurenkopie gaat en dat de datum ontbreekt, kan volgens verzoekende partij bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd om het document als “ongeloofwaardig” te bestempelen. Verzoekende partij merkt bovendien op dat het document een e-mailadres, een website en een telefoonnummer vermeldt. Uit een eenvoudige consultatie van de website blijkt dat het vermelde adres en telefoonnummer juist zijn (bijlage 10 bij het verzoekschrift). Verwerende partij had op een eenvoudige manier kunnen verifiëren of de brief al dan niet authentiek is, zo meent verzoekende partij.

Waar verwerende partij motiveert dat het opvallend is dat zij haar lidkaart van de partij niet kan voorleggen, benadrukt verzoekende partij dat zij reeds een brief van de partijtop heeft neergelegd aangaande haar lidmaatschap en haar situatie (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Door niet te aanvaarden dat deze brief volstaat als bewijs van haar lidmaatschap, schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, betoogt verzoekende partij.

Betreft de door verzoekende partij neergelegde ontslagbrief (bijlage 4 bij het verzoekschrift), stipt verzoekende partij aan dat het slechts om een materiële vergissing gaat. Deze vaststelling kan volgens haar bezwaarlijk als doorslaggevend element worden weerhouden om haar verhaal als ongeloofwaardig af te doen. In dit verband dient te worden verwezen naar de aangetekende brief van de raadsman van verzoekende partij d.d. 19 augustus 2013, waarbij laatstgenoemde persoon de volgende stukken wenst toe te voegen: “*Schrijven van de raadsman van verzoekster (in Georgië) betreffende de opvraging van inlichtingen inzake het ontslag van verzoekster (met beëdigde vertaling) (stuk 1); Schrijven van het Georgisch ministerie van werkgelegenheid, volksgezondheid en sociale zaken waarin bevestigd wordt dat verzoekster ontslagen werd op 1 maart 2010 op grond van artikel 308 deel 1 van het Registratieboek van bevelen (met beëdigde vertaling) (stuk 2); Schrijven van de raadsman van verzoekster (in Georgië) aan raadsman van verzoekster (in België) inzake het ontslag van verzoekster als ambtenaar en uitleg in verband met artikel 308 van het Registratieboek van bevelen (met beëdigde vertaling) (stuk 3).*” De Raadsman van verzoekende partij verduidelijkt dat deze stukken het gedwongen

ontslag van verzoekende partij staven en er wordt tevens benadrukt dat verzoekende partij werd ontslagen op grond van artikel 308, deel 1 van de "*Criminele Wet*". Dit betekent dat zij ervan verdacht wordt betrokken te zijn bij een samenzwering tegen de staat Georgië.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij betoogt dat zij ter staving van haar lidmaatschap een schrijven heeft bijgebracht van haar partij (bijlage 5 bij het verzoekschrift) en dat de door verwerende partij gedane vaststellingen dat het om een kleurenkopie gaat en dat de datum ontbreekt, bezwaarlijk als voldoende kunnen worden beschouwd om het document als "*ongeloofwaardig*" te bestempelen, merkt de Raad op dat het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal niet volstaan om er effectief afbreuk aan te doen, nu het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Betreft de opmerkingen dat het document een e-mailadres, een website en een telefoonnummer vermeldt, dat uit een eenvoudige consultatie van de website blijkt dat het vermelde adres en telefoonnummer juist zijn (bijlage 10 bij het verzoekschrift) en dat verwerende partij op een eenvoudige manier had kunnen verifiëren of de brief al dan niet authentiek is, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat het feit dat het/de op het document vermelde e-mailadres, website en telefoonnummer overeenstemt met de gegevens die op de website van "*Democratic Movement United Georgia*" vermeld staan, geen enkele garantie met zich meebrengt dat het document in kwestie wel degelijk authentiek is. Dergelijke gegevens kan men immers op eenvoudige wijze kopiëren naar een ander document. De Raad oordeelt dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat de commissaris-generaal zelf contact had moeten opnemen met de partij teneinde de authenticiteit van de brief na te gaan, niet dienstig. Het komt aan verzoekende partij zelf toe om dit aan te tonen.

Daar waar verzoekende partij, met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het feit dat verzoekende partij haar lidkaart niet kan voorleggen, aanvoert dat zij reeds een brief van de partijtop heeft neergelegd aangaande haar lidmaatschap en haar situatie (bijlage 5 bij het verzoekschrift), verwijst de Raad, wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, naar de uiteenzetting in 2.2.14. en 2.2.15.. Ten tweede herhaalt de Raad dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de vaststelling dat aan de voorgelegde brief geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend, te weerleggen. Nu aan deze brief geen bewijswaarde kan worden gehecht, volstaat dit document uiteraard niet om haar lidmaatschap te bewijzen. Daarbij merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het verbazend is dat verzoekende partij, gelet op de ernstige problemen die zij op haar werk zou hebben gekend net omwille van haar lidmaatschap van de partij, deze lidkaart gewoon in de schuif van haar bureau zou hebben laten liggen. Verzoekende partij verschaft in haar verzoekschrift geen verklaring voor deze weinig doordachte handeling.

Betreft het verweer dat de loutere materiële vergissing in haar ontslagbrief bezwaarlijk als doorslaggevend element kan worden weerhouden om haar verhaal als ongeloofwaardig af te doen, merkt de Raad op dat zowel de ontslagbrief (administratief dossier, stuk 17, deel 12) als de brief van haar werkgever (administratief dossier, stuk 17, deel 13) vermelden dat verzoekende partij werd ontslagen op 1 maart 2010 op basis van een bevel/beslissing nr. 15 van 30 april 2010. De Raad is van oordeel dat verwerende partij dan ook met recht kon stellen dat dergelijke inconsistenties in deze beide documenten ernstige vragen doen rijzen over de (bewijs)waarde ervan. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Daar waar verzoekende partij in dit verband nog per aangetekend schrijven drie stukken bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat zij wel degelijk op 1 maart 2010 werd ontslagen omdat zij ervan verdacht werd betrokken te zijn bij een samenzwering tegen de staat Georgië, stelt de Raad vast dat het kopieën betreft. De Raad wijst er wederom op dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Deze additionele stukken vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan het motief in kwestie.

2.2.7.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waar zij naartoe ging na het incident in het bos, haalt verzoekende partij ter vergoelijking aan dat zij na de ontvoering door diverse emoties werd overmand. Bij het terug oproepen van deze emoties kan het

zijn dat haar verhaal minder accuraat overkwam. Bovendien zou er sprake zijn van een misverstand met de tolk. Verzoekende partij verklaart verder dat zij na het incident in het bos door haar advocate werd opgehaald, dat zij langs het huis van haar advocate passeerde en dat zij naar Phuti vertrok. Elke eventuele tegenstrijdigheid werd dan ook tijdig rechtgezet en dient dan ook buiten beschouwing te worden gelaten. Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat één tegenstrijdigheid op zich onvoldoende is om tot de conclusie te komen dat haar verklaringen als manifest ongeloofwaardig kunnen worden afgedaan.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij na haar ontvoering in het bos naar huis terugkeerde, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 maart 2013 verklaarde dat zij na het incident in het bos naar het huis van haar advocaat ging, dat zij vervolgens naar Phuti werd gebracht door haar oom en dat zij ook naar de politie ging. Toen haar werd gevraagd of zij ook nog naar een andere plaats was gegaan, stelde verzoekende partij dat zij van het bos onmiddellijk naar Phuti ging. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, gaf verzoekende partij aan dat het kon dat zij naar huis was geweest, maar dat dit onmogelijk was omdat er maar een afstand van 20 meter is tussen haar huis en het politiekantoor, maar dat zij mogelijks toch naar huis is gegaan. Verwerende partij merkt hierbij nog op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gesteld dat zij thuis na haar ontvoering nog telefonische bedreigingen ontving die haar kinderen ook hoorden, hetgeen uiteraard onmogelijk is indien zij na haar ontvoering niet meer naar haar huis is teruggeweest.

Waar verzoekende partij ter vergoelijking aanhaalt dat zij emotioneel overmand was na de ontvoering en dat het mogelijk is dat haar verhaal minder accuraat overkwam bij het oproepen van deze emoties, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, echter mag worden verwacht dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Het voormelde excuus volstaat dan ook niet om deze uiterst incoherente verklaringen goed te praten.

Verder stelt de Raad vast dat de uitleg van verzoekende partij waar zij nu precies allemaal naartoe is gegaan na het incident in het bos, in feite neerkomt op het zich louter scharen achter de verklaringen die zij (initieel) heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De verwijzing van verzoekende partij naar één versie van haar verklaringen is echter niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou elk opeenvolgend gerhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Inzake de opmerking dat er sprake zou zijn van een misverstand met de tolk, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat om *in concreto* aan te tonen dat er effectief sprake zou zijn geweest van een misverstand en om te duiden over welke verklaringen het dan precies zou gaan en wat de impact van het misverstand zou zijn op het motief in kwestie. Dit argument kan dan ook slechts als een blote bewering worden beschouwd.

Betreft de bemerking dat één tegenstrijdigheid hoe dan ook op zich onvoldoende is om haar verklaringen als manifest ongeloofwaardig te beschouwen, stelt de Raad vast dat dergelijk argument berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Immers, verwerende partij motiveert in haar beslissing eveneens dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zij na haar ontvoering naar huis ging of naar het huis van haar advocate, over het moment waarop zij na haar ontvoering Tbilisi verliet, over wat zij aan het doen was toen zij ontvoerd werd en over de problemen die haar ouders na haar vertrek uit Georgië zouden hebben gekend. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan uit de lezing van de bestreden beslissing bijgevolg worden vastgesteld dat haar verklaringen doorspekt zijn met tegenstrijdigheden, die bovendien allen betrekking hebben op essentiële onderdelen van haar asielrelaas. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift geen specifiek verweer aanvoert teneinde voormelde motieven te weerleggen, worden deze door de Raad dan ook behouden.

2.2.8.1. Waar verwerende partij opmerkt dat het feit dat verzoekende partij na haar aankomst in België meer dan twee maanden heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen, vragen doet rijzen over haar beweerde vrees voor vervolging, betoogt verzoekende partij dat dergelijke vaststelling *in casu* irrelevant is. Het is immers niet het tijdstip van het indienen van een asielaanvraag dat van belang is, doch de achterliggende redenen waarom zij een asielaanvraag heeft ingediend.

2.2.8.2. De Raad kan zich niet aansluiten bij bovenstaand verweer omdat hij van oordeel is dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, indien hij werkelijk nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De vaststelling dat verzoekende partij haar asielaanvraag pas meer dan twee maand na haar aankomst in België heeft ingediend, zonder hiervoor een geldige reden te kunnen verschaffen, zo blijkt uit de bestreden beslissing, relativeert vanzelfsprekend haar beweerde nood aan bescherming.

2.2.9.1. Verzoekende partij kan thans niet worden overtuigd dat de veiligheidssituatie in Georgië zou zijn verbeterd. Zoals blijkt uit de stukken die verwerende partij zelf aanhaalt, is de situatie in Georgië op heden nog steeds explosief. Zo leidt het huidige politieke steekspel tot revanchegevoelens en gewelddaden tussen de aanhangers van de twee grootste politieke strekkingen. Verzoekende partij merkt eveneens op dat Nino Burdjanadze thans geen enkele politieke macht meer heeft, aangezien haar partij naar de rand van het politieke landschap is verwezen. Het is dan ook mogelijk dat haar aanhangers door beide grote partijen als “buitenstaanders” zullen worden gekwalificeerd, hetgeen hen een gemakkelijk doelwit maakt voor represailles en oude vetes. Zo zou een regionaal voorzitter van de Nationale Beweging met sterke wrokgevoelens tegenover haar hiervan kunnen profiteren om zijn woede op haar te koelen, geeft verzoekende partij aan. Zij oppert dat haar veiligheid en die van haar kinderen dan ook in geen geval kan worden gegarandeerd, te meer nu S. goede lokale contacten heeft bij de politie.

Verder in het verzoekschrift wordt nog het volgende gesteld: *“Verzoekster kan bij een terugkeer naar Georgië onmogelijk de bescherming inroepen van de plaatselijke autoriteiten, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te maken aan de gewelddadige acties van de Nationale Beweging en zelfs meewerken aan deze acties (zoals meermaals bleek uit het asielverhaal van verzoekster en de door haar neergelegde persartikelen). Zo werd de heer S. gezien met meerdere politiemedewerkers op de betogingen van 26 mei 2011. Het gewelddadige optreden van de politie tijdens de betogingen van de oppositie staan buiten kijf. De politie schrikt er immers niet terug om rubberen kogels, traangas, buitenproportioneel geweld, onwettige arrestaties en mishandelingen tijdens verhoren te gebruiken (stukken 6-9). Verzoekster kan bijgevolg onmogelijk een beroep doen op de hulp van lokale autoriteiten.”*

2.2.9.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij verklaarde politieke inzet en dat er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij als gevolg hiervan zou hebben gekend. Uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt in haar verzoekschrift die van aard zijn om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Het betoog waarom verzoekende partij – gelet op de algemene politieke- en veiligheidssituatie in Georgië – bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten, is dan ook niet dienstig. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoekende partij hoe dan ook geen informatie bijbrengt waarmee zij afbreuk kan doen aan het op de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie gebaseerde besluit – dat ten overvloede wordt aangehaald in de bestreden beslissing, gelet op de voormelde vaststellingen – dat, zelfs indien verzoekende partij bij terugkeer alsnog opnieuw problemen zou kennen met haar vroegere belagers, individuele medewerkers van de Nationale Beweging, zij in dat geval zou kunnen rekenen op de bescherming van haar autoriteiten. De nieuwsberichten die zij bijbrengt (bijlage 6, 7, 8 en 9 bij het verzoekschrift) dateren immers alle van voor de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012, het startpunt van een totaal nieuw politiek landschap in Georgië.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing eveneens een schending inhoudt van artikel 10 EVRM aangezien zij voor haar leven dient te vrezen omwille van haar politieke overtuiging en zij haar politieke overtuiging niet mag uiten zonder voor haar leven en dat van haar kinderen te vrezen en zij in dit verband onder meer stelt dat haar politieke tegenstrevers haar na een gedwongen terugkeer naar Georgië zullen opzoeken, bedreigen, mishandelen en mogelijks zelfs vermoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat uit onderhavig arrest blijkt dat er geen enkel geloof kan

worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden lidmaatschap bij eerder vermelde partij en aan haar politiek activisme en dat er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij hierdoor in Georgië zou hebben gekend. Nu aan deze elementen geen geloof kan worden gehecht, biedt voormeld verweer geen soelaas.

2.2.11. De Raad stelt nog vast dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat het zeer merkwaardig is dat verzoekende partij, ondanks haar verklaringen dat zij in die periode ondergedoken leefde en dat zij er alles aan deed om niet de aandacht op zich te vestigen, zich meer dan eens persoonlijk begaf naar de officiële instanties van haar regio voor de aanvraag en het afhalen van haar internationaal paspoort, haar geboorteakte, de identiteitskaarten van haar twee dochters en de geboorteakte van haar dochter T.. Dergelijk gedrag ondermijnt volgens verwerende partij haar beweerde vrees voor vervolging. Verder heeft verwerende partij ook nog opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij haar internationaal paspoort aan de smokkelaar had afgegeven weinig overtuigend zijn en het vermoeden doen rijzen dat zij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de manier waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden. Daar verzoekende partij betreffende deze motieven – die nochtans op ernstige wijze afbreuk doen aan de door haar voorgehouden vrees voor vervolging – geen specifiek verweer aanbrengt in haar verzoekschrift, worden deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.12. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden besloten dat aan de door verzoekende partij voorgehouden vluchtproblematiek geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar het *“klimaat van willekeurig geweld, fysieke en psychische bedreigingen, onrechtmatige vrijheidsberovingen, levensgevaar, discriminatie en uitsluiting”* en brengt als bijlage bij haar verzoekschrift enkele – reeds hierboven besproken – nieuwsberichten bij (bijlage 6, 7, 8 en 9), doch zij toont evenwel niet middels objectieve informatie aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 17 en stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 februari 2013, 11 maart 2013 en 14 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag

van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT